

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **I. B.,**
nar., státní příslušnost: Ukrajina,
bytem

zastoupen Mgr. Michaelou Štuksovou, advokátkou,
sídlem Bolzanova 1, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. OAM-594/ZA-ZA11-K09-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Michaelae Štuksové, advokátce, se přiznává odměna v částce 8 228,- Kč, která jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. OAM-594/ZA-ZA11-K09-2017, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil dostatečně stav věci, porušení § 25 zákona o azylu, neboť zde nebyly důvody pro zastavení řízení, § 14a zákona o azylu, protože v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy a porušení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť tento postup neměl být aplikován z důvodu, že žalobce uvedl nové skutečnosti. Žalovaný vyhledal pouze obecné zprávy o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině a neobstaral si objektivní a různorodé zdroje informací. Přestože se jednalo o první opakovanou žádost žalobce, žalovaný s ním neprovedl pohovor a na místo toho pouze dospěl k závěru, že žalobce žádné nové skutečnosti neuvede, a to navíc za situace, kdy žalobce uváděl zcela konkrétní důvody, že se na Ukrajinu nechce vrátit z důvodu obavy, že by musel nastoupit do bojů v Doněcku, kde má příbuzné.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a odkazuje na obsah správního spisu. V rámci správního řízení žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, tím méně nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení jeho žádosti. Postupoval v souladu s právními předpisy, opatřil si potřebné podklady, které obsahovaly adekvátní a aktuální informace o zemi původu žalobce, žalobce byl s obsahem správního spisu seznámen.
4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Důvodem podání opakované žádosti žalobce byly obavy z návratu na Ukrajinu, konkrétně pak z toho, že bude muset jít bojovat do Doněcké oblasti. Žalobce uvedl, že na Ukrajině je nepořádek, večer po ulicích chodí divní muži, kteří nabízejí práci v Doněcké oblasti, přestože tam probíhá ozbrojený konflikt a narazil na ně i žalobce v roce 2015 před odjezdem z Ukrajiny. Když volal manželce, sdělila mu, že jsou uvedení muži stále ve vesnici a chodí k nim domů. Žalobce se obává, že by mohl být odveden a musel by bojovat v Doněcké oblasti, kde má příbuzné. Žalobce na otázku, z jakého důvodu se o těchto mužích nezminil ve své minulé žádosti, uvedl, že si to již nepamatuje a doplnil, že tehdy hovořil o incidentu z Mukačeva, kde se střílelo, žalobce měl obavy, že by se tam mohlo začít bojovat a že by mohl být odveden. Je ženatý, má čtyři dospělé děti. Je zdravý, pravoslavného vyznání bez politického přesvědčení. Pochází ze Zakarpatské oblasti, poprvé žádal o mezinárodní ochranu v ČR v roce 2015.
6. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal dne 17. 7. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Tuto žádost podal z obdobných důvodů jako následně žádost opakovanou. Žalobce do protokolu ke své první žádosti uvedl, že pochází ze Zakarpatské oblasti. Obdržel již dva povolávací rozkazy, zatímco byl v ČR, ukázali je manželce, a tak se o nich dozvěděl. Žalobce dodal, že i jeho synové mají obavu, že budou odvedeni. Ve městě Mukačevo, které je nedaleko od jeho bydliště, probíhá občanská válka, ze které měl žalobce obavy. Na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Ukrajíně však byl opakovaně a nikdy neměl žádné problémy. V ČR požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu, tato žádost ale byla zamítnuta. Pracoval jako traktorista, na Ukrajině vlastní rodinný dům. Vrátit se však nechce z důvodů obav z války, nejraději by do ČR přesunul celou rodinu.

7. Součástí spisu je mimo jiné dále nájemní smlouva, kde jako nájemce je uveden žalobce spolu s XX, nar. XX ze dne 2. 7. 2015, dále je součástí spisu doklad o zajištění ubytování stvrzující, že ubytovatel XX, XX, tedy syn žalobce, poskytne ubytování žalobci, ze dne 5. 12. 2017.
8. Dne 7. 12. 2017 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že se k nim vyjádřit nechce a pouze konstatoval, že má zájem v ČR žít a pracovat.
9. Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2015 č.j. OAM-628/ZA-LE23-LE23-2015 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž na základě dostupných informací nedošel k závěru, že by se ozbrojený konflikt mohl přenést do Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází, a jejíž bezpečnostní situace je dle názoru žalovaného stabilní. Relevantní neshledal žalovaný ani tvrzení žalobce ohledně jeho obav z možného nástupu vojenské služby. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, která však byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2017 č.j. 2 Az 5/2016-26 zamítnuta, proti tomu podal žalobce kasační stížnost, která byla následně usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 169/2017-25 ze dne 15. 6. 2017 odmítnuta pro nepřijatelnost.
10. Dne 12. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný porovnal důvody uvedené žalobkyní v prvním a druhém řízení a konstatoval, že v původní žádosti uvedl žalobce naprosto totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané, tedy zájem zůstat v ČR a nadále zde pracovat, a dále obavy z války a nutnosti zapojit se do bojů v Doněcku. Žalobce však neuvedl žádnou skutečnost, která by byla nová a na základě které by bylo možné opětovně posoudit možné udělení mezinárodní ochrany.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1“*
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
17. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* A dále: *„Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“*
18. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
19. Oba uvedené rozsudky indikují, že institut opakované žádosti by měl být použit pouze v odůvodněných případech, na druhou stranu správní orgán má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda nedošlo k takové změně okolností v zemi původu, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
20. Soud konstatuje, že politickou a bezpečnostní situací se žalovaný zabýval již při posuzování první žádosti žalobce. Vycházel z podkladů, které uvedl na straně tři rozhodnutí. Došel k závěru, že žalobce pochází z Zakarpatské Ukrajiny, která je velmi vzdálena od východní části země, kde probíhají ozbrojené střety. Situace na západě Ukrajiny je bezpečná a klidná. Žalovaný neopomenul posoudit ani incident v Mukačevu zmíněný žalobcem. K tomu žalovaný zjistil, že se jednalo o vyřizování účtů mezi organizovanými kriminálními skupinami, tedy o výlučně kriminální aktivity, které již byly státními orgány potlačeny. Žalovaný proto s ohledem na uvedené konstatoval, že návrat žalobce je s ohledem na situaci v zemi možný, ve vlasti mu nehrozí nebezpečí vážné újmy a nedojde tím ani k porušení mezinárodních závazků ČR.
21. Žalovaný se bezpečnostní situací v zemi zabýval rovněž v aktuálně posuzované žádosti. K hodnocení stavu v zemi si obstaral podklady vypočtené na straně dvě napadeného rozhodnutí, nebyla však zjištěna žádná podstatná změna okolností, která by mohla zdůvodnit opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce. Žalovaný k tomu doplnil, že při

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pohovoru k první žádosti žalobce ani žádné problémy ve vlasti vůbec nezmínil. K tvrzením ohledně jakýchsi mužů, kteří v žalobci vzbudili obavy, žalovaný uvedl, že si žalobce nevzpomněl, proč tuto skutečnost nezmínil i dříve. Žalovaný však zároveň doplnil, že i v případě, že by tato tvrzení měla reálný základ, je mu známo, že na Ukrajině lze případné problémy se soukromými osobami účinně řešit skrze tamní státní orgány, nejedná se proto o azylově relevantní důvod.

22. Nebyla zjištěna ani žádná nová skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by mohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť především ani sám žalobce žádnou takovou skutečnost neuvedl. Všechny tvrzené důvody jsou prakticky totožné s těmi z první žádosti, která již byla předmětem meritorního zkoumání. Soud přesto podotýká, že žádná z těchto skutečností není azylově relevantní. K obavám žalobce z možného odvodu do armády soud doplňuje, že tento důvod byl jednak předmětem zkoumání již v první žádosti, jednak především nepředstavuje azylově relevantní skutečnost, neboť branná povinnost je jednou z občanských povinností. Nadto žalovaný správně podotkl, že na základě Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 došlo k propuštění mobilizovaných branců do zálohy a v současné době se konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti účastní pouze profesionální vojáci nebo branci, kteří sami vyjádřili přání v této službě pokračovat. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl nastoupit vojenskou službu. Soud ještě podotýká, že o věrohodnosti výpovědi žalobce lze mít pochybnosti, neboť mimo jiné dne 25. 7. 2017 v souvislosti s tvrzením ohledně podezřelých mužů uvedl, že tento stav trvá a že mu manželka volá ohledně aktuálních informací, přitom součástí spisu je též nájemní smlouva, kterou uzavřel žalobce společně s manželkou v roce 2015 a lze se tedy domnívat, že manželka žalobce žije rovněž v ČR.
23. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že žalobce žádné adekvátní nové skutečnosti neuvedl.
24. Soud proto uzavírá, že žalovaný si opatřil dostatek adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Rozhodnutí proto není nezákonné a soud neshledal deficit v postupu žalovaného a nedošlo ani k žádnému z tvrzených porušení ustanovení právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

25. K námitce žalobce ohledně toho, že s ním nebyl k opakované žádosti proveden pohovor, soud uvádí, že dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu: „*Pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.*“ V případě žalobce se jednalo o opakovanou žádost a byl uplatněn zákonný postup. Sám žalobce neuvedl v žádosti žádnou skutečnost, která by provedení pohovoru opodstatnila.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Soud podotýká, že pokud žalobce hodlá v ČR legalizovat svůj pobyt, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu.
27. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
29. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.